

marco en claudia

VERHAAL UIT EL SALVADOR

Dit verhaal schreven Joost en Sara uit en stuurden het bij hun terugkeer in voor de jongerenwedstrijd 'De Kunstbende'.

Mr and Mrs De()potter in El Salvador

1.

Misschien loop ik wel weg, naar de Verenigde Staten bijvoorbeeld. Balmore heeft dat ook gedaan, hij kan nu geld opsturen naar zijn familie. Het is hier zo fucking saai! Een job vind ik niet en mijn kans om te studeren heb ik ook al verspeeld. Toen Claudia zwanger

raakte, vonden onze ouders het tijd dat we bij elkaar gingen wonen. Sindsdien moeten we zelf onze kost zien te verdienen.

Gisteren in het winkelcentrum – waar ik soms kom, om te kijken, niet om iets te kopen, te duur, maar om te kijken dus – kwam ik Edwin tegen. Hij vertelde iets over een bar waar hij geweest was. Ik kon aan zijn adem ruiken dat hij een beetje te veel rum ophad. Hij

Nelson Mandela

'Armoede overwinnen is geen daad van naastenliefde. Het is een kwestie van rechtvaardigheid. Het is de bescherming van een fundamenteel mensenrecht: het recht op een waardig leven.'

vroeg of ik niet meeding de volgende keer. Ik zei dat ik andere dingen aan mijn hoofd had.

Daar was Claudia blij om. Niet om het feit dat ik andere dingen aan mijn hoofd had, maar om het feit dat ik bedankte om mee te gaan, bedoel ik. Ik weet dat ze schrik had dat ik in contact zou komen met mara's.

De reden dat ik niet ging, had eigenlijk niets met mara's te maken. Ik had wel dege-lijkelijk iets anders aan mijn hoofd.

Baltimore belde me maandag. Hij heeft een nieuwe job, verdient nu 450 dollar per maand en kan met trots iedere maand 100 dollar naar zijn familie opsturen. Hij dicteerde mij het telefoonnummer van de contactpersoon van de coyotes, die hem de grens over smokkelden. Hij zei nog: 'Ik wacht op je', en hing toen op. Overtuigd om nooit contact op te nemen met de coyotes, stak ik het briefje met de cijfers in mijn broekzak.

Eergisteren was ik toch niet meer zo zeker van mijn besluit en 's avonds besloot ik het nummer te draaien.

Ik wil dat mijn zoon naar school kan en daar is op dit moment echt geen geld voor. Hij heeft recht op een toekomst zodat hij later zijn gezin kan onderhouden. Claudia is op dit moment de enige die wat geld in het laatje brengt. Echt verschrikkelijk om als man afhankelijk te zijn van je vrouw. Met die reden in mijn achterhoofd, besloot ik dus te bellen.

Vrijwel meteen nam iemand op ... of ik meteen wou afspreken ... ik twijfelde even ... maar vroeg toen of overmorgen (vandaag dus) ook goed was. Ik wilde liever niet dat Claudia hier iets vanaf wist. Ik wou haar niet

ongerust maken. Vandaag werkt ze, dus dat is oké. We spraken af in de tuin van de universiteit. Achter de faculteit talen.

Hier zit ik nu, te wachten op de man die wel eens mijn leven een drastische wending kan geven ...

2.

‘Señorita, feel the conga, let me see you move like you come from Colombia.’

Waw, Shakira! Ik ben simpelweg verliefd op het ritme! Jammer toch dat ze niet meer nummers in het Spaans zingt; ik voel me altijd zo belachelijk als Marco mijn *meegekweel* weer eens verbetert. ‘Maar je zingt het wel heel mooi verkeerd, schat’, plaagt hij me dan, daarna neemt hij me vast en dans-vechten we tot we allebei doodop zijn (meestal aan het eind van het nummer). Ach, hij is zo trots op het beetje Engels dat hij geleerd heeft. Kijk, ik mis hem nu al, ik kan bijna niet wachten tot ik hem en onze kleine José vanavond terugzie.

‘Heej poes, dos cervezas por favor!’

Warm weer vandaag, zoals altijd hier, en zoals altijd zitten Toni en Rodriguez te wachten in de hoek van de bar. Twee viezeriken, rijke viezeriken.

‘Vaste plek schoonheid (vettige knipoog), wanneer je pauze hebt.’

‘Hier heb je je voorschot, schat ...’

Wat? Waarom kijk je zo? Het is geld ... En als er iets is dat ik momenteel nodig heb is het geld, met dit baantje redden we het niet. Bovendien hoeft Marco het nooit te weten, hij mag het nooit te weten komen! Marco is altijd de dromer van ons twee geweest. Toen hij nog enkel mijn buurjongen was, en ik z’n kleine buurmeisje, vertelde hij mij vaak over de foute

wereld die hij zou veranderen! Al de miserie was de schuld van vettige gringo’s zoals Reagan en Bush. Het was tijd dat de VS zich met hun eigen zaken gingen bemoeien! Haha, mijn revolutionair ging de wereld redden, al wat hij nodig had was een plan ... Ik heb zijn lat een beetje verlaagd. Marco heeft een job nodig, meer niet. Dan noemt hij zichzelf niet meer constant een nietsnut, dan steek ik mijn stilettonaald daar waar die cabrones het zo graag hebben en dan komt alles uiteindelijk wel in orde. Ze maken het ons niet gemakkelijk, maar we komen er wel. Samen: hij, ik en de baby.

3.

*Liefste Claudia en mijn kleine José,
Ik ben het beu om nog langer de niksnut te zijn. Ik heb alles geprobeerd, maar nergens kan ik werk vinden. En met het geld dat jij verdient, Claudia, kunnen we nauwelijks rondkomen. Je zegt me steeds dat we er wel komen, maar dat geloof ik niet. Ik weet dat je als serveuse onmogelijk genoeg kunt verdienen om alle rekeningen te betalen. Ik wil dat José naar school kan en alle kansen krijgt die hij verdient!*

Deze morgen ben ik vertrokken. Samen met Raul, Alfredo en nog een aantal jongens uit de buurt. Ik heb het geld dat onze ouders ons hebben gegeven gebruikt om de reis te betalen. Ik betaal alles zo snel mogelijk terug. In Arizona verdien ik genoeg om jullie elke maand honderd dollar op te sturen. Ik wil dat jij en onze baby hier een nieuw leven beginnen. Gelukkig zijn. Dat is al wat telt voor mij.

Liefste Claudia, ik hou van je,

Marco

PS Zorg jij ervoor dat José mij niet vergeet?